

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 26/12

Λουξεμβούργο, 15 Μαρτίου 2012

Απόφαση στην υπόθεση C-162/10
Phonographic Performance (Ireland) Limited κατά Ιρλανδίας, Attorney
General

Ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας ο οποίος προβαίνει σε μετάδοση φωνογραφημάτων εντός των δωματίων αυτής οφείλει να καταβάλλει εύλογη αμοιβή στους παραγωγούς

Τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαλλάσσουν τον έχοντα την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας από την υποχρέωση καταβολής της εύλογης αυτής αμοιβής

Το δίκαιο της Ένωσης¹ επιβάλλει στα κράτη μέλη να προβλέπουν, στη νομοθεσία τους, ένα δικαίωμα το οποίο να διασφαλίζει ότι ο χρήστης καταβάλλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους παραγωγούς φωνογραφημάτων σε περίπτωση που φωνογραφήματα τα οποία εκδίδονται για εμπορικούς σκοπούς χρησιμοποιούνται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για οποιαδήποτε παρουσίαση στο κοινό. Εντούτοις, η εύλογη αυτή αμοιβή δεν οφείλεται σε περίπτωση που πρόκειται περί «ιδιωτικής χρήσεως».

Η Phonographic Performance (Ireland) Limited (στο εξής: PPL) είναι εταιρία συλλογικής διαχειρίσεως η οποία εκπροσωπεί τα δικαιώματα των παραγωγών φωνογραφημάτων επί των ηχογραφημάτων ή φωνογραφημάτων στην Ιρλανδία.

Η PPL άσκησε ενώπιον του High Court (Commercial Division, Ιρλανδία) αγωγή κατά του ιρλανδικού δημοσίου με αίτημα να αναγνωρισθεί ότι το εν λόγω κράτος παραβιάζει το δίκαιο της Ένωσης, κατά το μέτρο που η εθνική νομοθεσία απαλλάσσει τους έχοντες την εκμετάλλευση ξενοδοχειακών μονάδων από την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής για τη χρήση φωνογραφημάτων εντός δωματίων ξενοδοχείων στην Ιρλανδία. Η PPL ζήτησε επίσης την καταβολή αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της προκληθείσας από την εν λόγω παράβαση ζημίας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το ιρλανδικό δικαστήριο υποβάλλει πλείονα ερωτήματα στο Δικαστήριο.

Με την απόφασή του που εκδόθηκε σήμερα, το Δικαστήριο εξετάζει, καταρχάς, αν ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας, ο οποίος παρέχει εντός των δωματίων που προορίζονται για τους πελάτες της συσκευές τηλεοράσεως και/ή ραδιοφώνου, στις οποίες διανέμει ραδιοτηλεοπτικό σήμα, συνιστά «χρήστη» προβαίνοντα σε πράξη «παρουσιάσεως στο κοινό» ραδιοτηλεοπτικώς μεταδιδόμενου φωνογραφήματος, κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης.

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όσον αφορά την έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό», έχει κρίνει ότι απαιτείται η κατά περίπτωση εκτίμησή της και ότι, κατά την εκτίμηση αυτή, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και ορισμένα πρόσθετα κριτήρια, μη αυτοτελή και αλληλεξαρτώμενα².

¹ Οδηγία 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 376, σ. 28), η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 16 Ιανουαρίου 2007. Η οδηγία αυτή κωδικοποιήθηκε και καταργήθηκε από την οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 346, σ. 61).

² Απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, [C-135/10](#), Società Consortile Fonografici (SCF) κατά Marco Del Corso, βλ. επίσης ΑΤ αριθ. [25/12](#).

Μεταξύ των κριτηρίων αυτών περιλαμβάνεται, πρώτον, ο καθοριστικός ρόλος του **χρήστη**. Συγκεκριμένα, ο χρήστης αυτός προβαίνει σε πράξη παρουσιάσεως οσάκις παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, για να δώσει στους πελάτες του πρόσβαση σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή που περιέχει το προστατευόμενο έργο. Δεύτερον, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ορισμένα εγγενή στην **έννοια του κοινού** στοιχεία. Στο πλαίσιο αυτό, το «κοινό» αποτελείται από έναν **απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών**, ενώ εξάλλου προϋποθέτει και έναν **αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων**. Τρίτον, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι **ο κερδοσκοπικός χαρακτήρας μιας «παρουσιάσεως στο κοινό»** έχει επίσης σημασία. Επομένως συνάγεται ότι το κοινό στο οποίο παρουσιάζεται ορισμένο έργο είναι, αφενός, αυτό στο οποίο απευθύνεται ειδικώς ο χρήστης, αφετέρου, αυτό το οποίο αποδέχεται, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, την παρουσίαση στην οποία αυτός προβαίνει και δεν αποτελεί τυχαίο «δέκτη».

Εν προκειμένω τα κριτήρια αυτά πληρούνται. Συγκεκριμένα, ο **ρόλος του έχοντος την εκμετάλλευση** ξενοδοχειακής μονάδας, ο οποίος παρέχει εντός των δωματίων που προορίζονται για τους πελάτες της συσκευές τηλεόρασης και/ή ραδιοφώνου, **είναι καθοριστικός**, στο μέτρο που οι πελάτες της ξενοδοχειακής αυτής μονάδας δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση στα φωνογραφήματα παρά μόνο χάρη στην ηθελημένη παρέμβαση του έχοντος την εκμετάλλευση. Εν συνεχεία, όσον αφορά τους πελάτες της ξενοδοχειακής μονάδας, αυτοί συνιστούν έναν **απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών**, στο μέτρο που η πρόσβασή τους στις υπηρεσίες της εν λόγω μονάδας αποτελεί, καταρχήν, απόρροια προσωπικής επιλογής εκάστου εξ αυτών, περιορίζεται δε μόνον από την ικανότητα υποδοχής της οικείας μονάδας. Όσον αφορά τη σημασία του αριθμού των δυνητικών αποδεκτών, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι οι πελάτες ξενοδοχειακής μονάδας αποτελούν **έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων**, οπότε πρέπει να θεωρηθούν ως κοινό³. Τέλος, η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφήματων από τον έχοντα την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας **έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα**. Συγκεκριμένα, η πράξη στην οποία προβαίνει ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας με σκοπό να παράσχει στους πελάτες της πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο συνιστά παροχή πρόσθετης υπηρεσίας η οποία επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου και, επομένως, την τιμή των δωματίων. Επιπλέον, η παροχή αυτή μπορεί να προσελκύσει επιπλέον πελάτες που ενδιαφέρονται για την πρόσθετη αυτή υπηρεσία.

Κατά συνέπεια, ο εν λόγω έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας συνιστά «χρήστη» προβαίνοντα σε πράξη «παρουσιάσεως στο κοινό» ραδιοτηλεοπτικώς μεταδιδόμενου φωνογραφήματος, κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης.

Για τον λόγο αυτό, ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας **υποχρεούται να καταβάλλει εύλογη αμοιβή** για τη μετάδοση φωνογραφήματος περιεχόμενου σε ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, **επιπλέον της εύλογης αμοιβής την οποία καταβάλλει ο ραδιοτηλεοπτικός φορέας**. Συγκεκριμένα, όταν ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας προβαίνει, εντός των δωματίων που προορίζονται για τους πελάτες της, σε παρουσίαση ραδιοτηλεοπτικώς μεταδιδόμενου φωνογραφήματος, χρησιμοποιεί το φωνογράφημα αυτό αυτοτελώς και το διανέμει σε ένα διακριτό και επιπλέον κοινό σε σχέση με εκείνο στο οποίο απευθυνόταν η αρχική πράξη παρουσιάσεως. Επιπλέον, από τη μετάδοση αυτή ο εν λόγω έχων την εκμετάλλευση αντλεί οικονομικό όφελος ανεξάρτητο εκείνου που εισπράττει ο ραδιοτηλεοπτικός φορέας ή ο παραγωγός των φωνογραφήματων.

Το Δικαστήριο κρίνει επίσης ότι ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας ο οποίος παρέχει εντός των δωματίων που προορίζονται για τους πελάτες της άλλη συσκευή, και όχι συσκευές τηλεόρασης και/ή ραδιοφώνου στις οποίες διανέμει ραδιοτηλεοπτικό σήμα, καθώς επίσης φωνογραφήματα σε υλική ή ψηφιακή μορφή των οποίων η αναπαραγωγή ή ακρόαση καθίσταται δυνατή χάρη στη συσκευή αυτή, συνιστά χρήστη προβαίνοντα σε πράξη «παρουσιάσεως στο κοινό» φωνογραφήματος, κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, υποχρεούται να καταβάλλει «εύλογη αμοιβή» για τη μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων.

³ Απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, [C-306/05](#), SGAE, βλ. επίσης AT αριθ. [95/06](#).

Επιπροσθέτως, κατά το Δικαστήριο, μολονότι το δίκαιο της Ένωσης προβλέπει περιορισμούς του δικαιώματος για εύλογη αμοιβή, σε περίπτωση που πρόκειται για «ιδιωτική χρήση», **εντούτοις, δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να απαλλάσσουν τον έχοντα την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας, ο οποίος προβαίνει σε πράξη «παρουσιάσεως στο κοινό» φωνογραφήματος, από την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής.**

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι κρίσιμο στοιχείο, προκειμένου να διαπιστωθεί αν ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας μπορεί να επικαλεστεί τον περιορισμό που στηρίζεται σε «ιδιωτική χρήση», δεν αποτελεί ο ιδιωτικός ή μη χαρακτήρας της χρήσεως του έργου από τους πελάτες της ξενοδοχειακής μονάδας, αλλά ο ιδιωτικός ή μη χαρακτήρας της χρήσεως του έργου από τον έχοντα την εκμετάλλευση αυτής. Η «ιδιωτική χρήση», ωστόσο, προστατευόμενου έργου το οποίο παρουσιάζεται στο κοινό από τον χρήστη του εμπεριέχει αντίφαση, στο μέτρο που η έννοια του «κοινού» αποκλείει εξ ορισμού το «ιδιωτικό» στοιχείο».

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106